

Пенка хвърчеше отъ радостъ. Тя се за-
тири къмъ дървото, видѣ Коля горѣ, па
плѣскаше съ рѣцѣ отъ очудване и дра-
гостъ...

— „Ахъ ти, Колю, че ме уплаши!....
Азъ ще ти кажа тебе, нека слѣзешъ до-
лу...“ викаше Пенка и му се заканѣше съ
рѣка...

Колю скочи долу. — „Я, пъкъ ти, Пен-
ке, защо ходи край рѣката; не знаешъ ли,
че съмъ тука!?...“

— „Азъ ще ти кажа тебе...“ ужъ му
се заканя Пенка, па го прѣгрѣща, па го цѣ-
лува, сѣкашъ не го е виждала цѣла го-
дина...

* * *

Набраха си още цвѣтя, па си трѣгнаха
къмъ града. Пѣтя имъ минаваше изъ едно
полегато баирче. „Знаешъ ли що?“ — рече
Колю

— Какво братче? — попита го Пенка.

— Хайде да си направимъ желѣзница.
Качи се ти, Пенке, въ колцата отпрѣдъ!

Пенка се покачи.

— Ха, така! Сега и азъ ще се покача и
ще се държа за рамената. Готово!...

Колцата бързо полѣтѣха надолу.

— Държишъ ли ме здраво, братче? —
пита Пенка. — О, колко весело, колко при-
ятно!...